

ΧΡΟΝΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟΠΟΙΗΣΗ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΗΣ

Η ανάπτυξη του υποκειμένου αρχίζει με τη θεμελίωση της σχέσης με τον άλλον, με την δημιουργία της εικόνας εαυτού που μου υποστηρίζει και μου στέλνει ο άλλος, αλλά το αίσθημα του «Είμαι» δίνεται, όπως σωστά το διατύπωσε ο Χάιντεγκερ με την έννοια του Dasein: «Είμαι-εδώ-εγγεγραμμένος στον χρόνο». Αυτή η έννοια της συνεχούς εγγραφής του υποκειμένου μέσα στον χρόνο, που του εξασφαλίζει μια σταθερή αίσθηση ύπαρξης, διαρκώς βάλλεται από τις τραυματικές εμπειρίες. Ο ψυχισμός, ανάλογα με το αναπτυξιακό στάδιο και τις ικανότητες ψυχικού μεταβολισμού, εφαρμόζει μηχανισμούς άμυνας για την αποδόμηση του «τραυματικού συμβάντος» που μεταθέτει σε διάφορα ψυχικά πεδία και σε διάφορους χρόνους. Το όνειρο, το σύμπτωμα και η μεταβίβαση, είναι οι κυριότεροι τρόποι με τους οποίους το μεταμφιεσμένο τραύμα επανέρχεται. Η ερμηνεία καλείται να το αποκαλύψει, να το κατασκευάσει, ίσως και να το εφεύρει. Ο ψυχαναλυτής επιχειρεί την εσωτερική αποδόμηση του «υλικού», με αντιστροφή της άλφα-λειτουργίας και των πιθανών άλλων αμυντικών μηχανισμών του υποκειμένου, ώστε να ανασυγκροτήσει το τραύμα, να το εγγράψει μέσα στον χρόνο έναρξής του και στους εφεξής χρόνους ως τραυματισμούς της υποκειμενοποίησης. Αναγνωρίζοντας την «αλήθεια» αυτής της ερμηνείας, θα την διατυπώσει γλωσσικά στον/ην αναλυόμενο/η. Τους δύο αυτούς χρόνους της «ερμηνείας» θα επιχειρήσει να δείξει η ομιλία κάνοντας χρήση κλινικών αποσπασμάτων. Θεωρητικό της υπόβαθρο αποτελεί η αρχή ότι το υποκείμενο πρέπει να φθάσει, χάρη στην ψυχανάλυση, να ζει διαχειριζόμενο χωρίς να από-υποκειμενοποιείται τις ταυτόχρονες χρονικότητές του και τις ασυνέχειες του Είναι- στον-χρόνο.

ATHANASIOS ALEXANDRIDIS

TEMPORALITY AND SUBJECTIVATION

Development begins when a relationship with another is established, when a sense of self emerges that is signaled and supported by the other. However, the sense of "Being" is best conceptualized in the way Heidegger describes 'Dasein':

"I-am-here, being in time". This notion, of a subject's continuous Being-in-Time, secures a stable sense of being/existing, yet it is at the same time constantly threatened by traumatic experiences. The psyche, depending on the developmental level and the ability to metabolize, uses defense mechanisms to deconstruct the 'traumatic incident' that gets displaced in different psychic levels and various timings. Dreams, symptom formation and the transference are the main ways that disguised traumas return. Interpretations invite the patient to reveal these traumas, construct them, in some cases even to invent them. The psychoanalyst attempts to internally deconstruct the material, by way of reversing the alpha function and other defense mechanisms, so that the trauma can be reconstructed, internalized, and placed in its original timing, namely when it began, as well as when it continued to traumatize subjectivity. By recognizing the 'truth' of an interpretation, the analyst will formulate it and offer it -verbally- to the analysand. My presentation today attempts to define and describe these two times in the making of an interpretation. Clinical vignettes will be used to illustrate my argument. My hypothesis is based on the key theoretical assumption that Psychoanalysis enables the subject to live a life where parallel temporalities and interruptions of Being-in-time can be managed.